

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **ELTODO OSVETLENIE, s.r.o.**, Mokráň záhon 4, Bratislava, Slovenská republika, zastoupené JUDr. Josefem Chýlem, Ph.D., bytem Rozárka 25, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, zastoupené JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. ÚOHS-R0064/2017/VZ-17555/2017/323/Lva, v řízení o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2019, č. j. 30 Af 57/2017-262,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- III. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **jsou povinni** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech, a to každý částkou ve výši **1.700 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Žalobkyně jako vybraná uchazečka o veřejnou zakázku s názvem *Zajištění správy, provozu a údržby veřejného osvětlení a souvisejících zařízení na území hlavního města Prahy* podala dne 30. 12. 2016 návrh na přezkoumání úkonů zadavatele (osoba zúčastněná na řízení), který směřoval proti jeho rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení ze dne 16. 11. 2016. Namítala, že ke zrušení došlo v rozporu se zákonem, neboť nebyly naplněny všechny zákonné podmínky podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2017, č. j. ÚOHS0772/2016/VZ-09008/2017/541/PDz., návrh žalobkyně podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 uvedeného zákona.

[3] Předseda žalovaného v záhlaví označeným rozhodnutím následně zamítl žalobkyní podaný rozklad a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] Jak žalovaný (jako správní orgán I. stupně), tak jeho předseda přitom dospěli k závěru, že zákonné podmínky pro zrušení zadávacího řízení z nastalých důvodů zvláštního zřetele hodných v tomto případě splněny byly, přičemž je shledali v kombinaci (i) délky zadávacího řízení (3,5 roku) ovlivněné správními řízeními u žalovaného, (ii) nejednoznačnosti zadávacích podmínek a (iii) nutnosti opakovaného zadávání plnění v jednacích řízeních bez uveřejnění („JŘBU“) a s tím souvisejícími aspekty, zejména zestárnutím systému veřejného osvětlení.

II. Posouzení věci krajským soudem

[5] Žalobkyně podala proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobu, které Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl. Napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud shledal důvodnými klíčové žalobní námitky stran nenaplnění a neprokázání jedné z podmínek § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, a to existence důvodů zvláštního zřetele hodných pro zrušení zadávacího řízení. Dospěl k závěru, že odborné posouzení vyhotovené společností ALMAPRO, s.r.o. („ALMAPRO“) nemůže při existenci znaleckého posudku znalce doc. Ing. Jiřího Plcha, CSc., bez dalšího postačovat a sloužit jako klíčový podklad pro závěry zadavatele o důvodnosti zrušení zadávacího řízení. Žalovaným (resp. jeho předsedou) nebylo totiž najisto postaveno, zda soustava veřejného osvětlení a její stav skutečně zastaral natolik, že by to zásadním způsobem ovlivnilo předmět veřejné zakázky v uvedené věci, kterým byla správa a údržba (nikoli obnova a modernizace) této soustavy. V řízení navíc nebylo doloženo, že obnovu a modernizaci nebylo možno provádět v rámci dosavadní správy veřejného osvětlení na základě JŘBU. S tím souvisí i druhá rovina argumentace krajského soudu, tj. že omezení investic do obnovy a modernizace bylo věcí a rozhodnutí zadavatele, který se stejným způsobem mohl rozhodnout i pro navýšení investic. Vzhledem k tomu, že dosud nebylo postaveno najisto, do jaké míry klíčový důvod zrušení zadávacího řízení, který ve skutečnosti s předmětnou veřejnou zakázkou souvisí jen nepřímě, ovlivní předmět

veřejné zakázky, bylo podle krajského soudu nutno zrušení zadávacího řízení hodnotit jako rozporné s § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách.

III. Obsah kasačních stížností

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost jak osoba zúčastněná na řízení (stěžovatelka), tak i žalovaný (stěžovatel).

a) Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení

[8] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Domáhá se zrušení rozsudku krajského soudu.

[9] V první řadě namítá, že krajský soud nesprávně posoudil důvody, které stěžovatelku vedly ke zrušení zadávacího řízení. Stěžovatelka ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedla, že důsledkem délky dosavadních správních řízení vedených žalovaným (přesahující 3,5 roku od zahájení zadávacího řízení) a rovněž důsledkem opakovaného zadávání veřejných zakázek na zajišťování správy, provozu a údržby veřejného osvětlení cestou JŘBU (vždy pouze na období jednoho roku a v minimálním rozsahu), je stárnutí soustavy veřejného osvětlení. Starší zařízení je objektivně více stíženo okolními a provozními vlivy a vyžaduje tak vyšší náklady na provoz a údržbu. Vymezení předmětu veřejné zakázky se proto stalo neaktuálním, neboť spočívá v rozdílném počtu zařízení a především v jeho v rozdílném stavu. Právě stárnutí soustavy veřejného osvětlení a s ním spojené zvyšování nákladů na údržbu bylo zásadním důvodem pro zrušení zadávacího řízení, neboť v jeho důsledku nabídkové ceny uchazečů předložené v nabídkách v září roku 2013 nemohly být v listopadu 2016 již relevantní.

[10] Stěžovatelka dále upozorňuje, že uchazeči „naceňovali“ údržbu jednotkovou cenou za jeden sloup, nikoliv za „člověkohodinu“ údržby. Tuto podstatnou skutečnost krajský soud zcela přehlédl. Jednotkové ceny v nabídkách z roku 2013 tak zahrnují veškeré údržbové činnosti (včetně jejich četnosti) za jeden kalendářní měsíc, které uchazeči volili s ohledem na stav a počet veškerých zařízení tvořících soustavu veřejného osvětlení v roce 2013. Nelze proto po vybraném uchazeči požadovat, aby se více než po 3,5 letech, kdy zařízení tvořící soustavu veřejného osvětlení na základě objektivních skutečností stárlo, zavázal k respektování jednotkových cen, které stanovil na základě stavu zařízení tvořících veřejné osvětlení v roce 2013. Obzvláště za situace, kdy původní smlouva pracovala s principem, podle něhož zodpovědnost za seznámení se se stavem zařízení tvořících soustavu veřejného osvětlení ležela zcela na vybraném uchazeči.

[11] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že měla vyčkat na výsledek správních řízení před žalovaným. Výsledek správních řízení by již na nic neměl vliv, neboť v době zrušení zadávacího řízení byl stav soustavy veřejného osvětlení odlišný oproti stavu v době zahájení zadávacího řízení. Tuto skutečnost měla stěžovatelka kvalifikovaně ověřenou odborným posouzením společností ALMAPRO. Probíhající správní řízení se týkala dílčích procesních otázek, které však naprosto nesouvisely s tím, že

soustava veřejného osvětlení zastarala, a tedy nabídky v zadávacím řízení již přestaly být kompatibilní s předmětem plnění. Stěžovatelka současně uvádí, že krajský soud neprovázel vyjádření ALMAPRO s důsledky spočívajícími v nutnosti zrušit zadávací řízení. Výsledkem vyjádření ALMAPRO nemělo být určení, kdo a v jakém rozsahu vykonává správu a údržbu veřejného osvětlení, ale posouzení, jaké má snížení objemu investic do soustavy veřejného osvětlení technické a ekonomické dopady na stav této soustavy.

[12] Část argumentace žalobkyně stěžovatelka považuje rovněž za opožděnou. Za základní zjištění znaleckého posudku porízeného žalobkyní lze vnímat názor, že struktura činností poskytovaných v rámci správy, provozu a údržby zařízení tvořících soustavu veřejného osvětlení se nemění v závislosti na stavu zařízení, ale mění se pouze jejich četnost. Takovou výtku však žalobkyně byla povinna tvrdit již v námitkách proti zrušení zadávacího řízení ve smyslu § 114 odst. 10 zákona o veřejných zakázkách. Znalecký posudek doc. Ing. Jiřího Plcha, CSc., v tomto ohledu nepředstavuje žádnou novou skutečnost, kterou by bylo možno tvrdit až v řízení o rozkladu, ale jedná se pouze o kvalifikované vyjádření názoru polemizujícího s odůvodněním rozhodnutí o zrušení.

[13] Stěžovatelka dále nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že stárnutí soustavy veřejného osvětlení bylo zapříčiněno též stěžovatelkou, která nezajišťovala obnovu a modernizaci tohoto systému. Stěžovatelka zdůrazňuje, že po dobu vedení zadávacího řízení se pohybovala v provizoriu. Správu veřejného osvětlení zajišťovala pouze cestou JŘBU, a to pouze v nejnútnejším rozsahu, jak to odpovídá povaze institutu JŘBU. Touto cestou stěžovatelka rozhodně nebyla oprávněna provádět dlouhodobé investice. V souvislosti s modernizací a obnovou je potřeba dlouhodobého plánování tak, aby byla zajištěna jak funkčnost systému veřejného osvětlení, tak hospodárný a plánovaný přístup k jeho rozvoji. Provádění dlouhodobých investic v rámci JŘBU z důvodu krajní naléhavosti by bylo ze strany žalovaného jako orgánu dohledu jednoznačně hodnoceno jako hrubé porušení zákona o veřejných zakázkách, tedy jako zneužití stavu krajní naléhavosti.

[14] V neposlední řadě stěžovatelka poukazuje na nesprávné posouzení dalšího důvodu pro zrušení zadávacího řízení, které spočívá v nejasnosti pojmu „dálkový dohled“. Krajský soud shledal, že zrušující důvod podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách může sloužit jedině k nápravě již jiným způsobem nenapravitelných pochybení zadavatele, musí však jít o skutečné pochybení, nikoliv o pochybení čistě potenciální. Stěžovatelka namítá, že zjistila reálné pochybení, neboť pochybení spočívající v nejasné specifikaci pojmu „dálkový dohled“ v zadávací dokumentaci má potenciál v porušení základních zásad specifikovaných v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, resp. mohlo (potenciálně) ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalovaný mnohokrát vyslovil, že postačí delikt ohrožovací, tedy skutečnost, že určitý postup zadavatele „mohl“ ovlivnit výběr. Stěžovatelka tak v daném postupu shledala okolnosti, které – pokud by uzavřela smlouvu a následně by došlo k přezkumu ze strany žalovaného – by byly hodnoceny jako správní delikt a zadavateli by hrozilo uložení sankce. Zrušení zadávacího řízení tak byla jediná možnost, jak se vyhnout sankci za spáchání správního deliktu, resp. jak se vyhnout porušení zákona o veřejných zakázkách.

b) Kasační stížnost žalovaného

[15] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a domáhá se zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyššímu správnímu soudu zaslal rovněž stručné vyjádření k obsahu kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení, s jejímiž důvody se zcela ztotožňuje.

[16] Rozsudek krajského soudu stěžovatel považuje za vnitřně rozporný. Krajský soud výslovně uvedl, že za důvody zvláštního zřetele hodné lze považovat i kombinaci okolností, jež by samy o sobě nemohly obstát. Dále v odůvodnění rozsudku však krajský soud tuto tezi *de facto* opouští a jednotlivé důvody podrobuje natolik přísnému zkoumání, jako kdyby požadoval, aby tyto důvody byly schopny obstát samy o sobě. Hlavní stěžovatelkou jako zadavatelkou tvrzený (a stěžovatelem aprobovaný) důvod zrušení zadávacího řízení – délka zadávacího řízení spojená se změnou stavu soustavy veřejného osvětlení – je krajským soudem zkoumán v podstatě jako sám o sobě stojící, stejně tak důvod spočívající v nejasnosti pojmu „dálkový dohled“ nebo přistoupení ke konceptu Smart City.

[17] Stěžovatel předně nesouhlasí s názorem krajského soudu, že průběh zadávacího řízení nebyl nijak nestandardní. Lze sice považovat za běžné, že účastníci zadávacího řízení využívají standardních nástrojů, které jim zákon poskytuje, a hájí svá práva námitkami a návrhy na přezkum úkonů zadavatele, nelze však považovat za běžné, že zadávací řízení bude v důsledku využívání těchto „standardních“ nástrojů trvat 3,5 roku. Stěžovatel poukazuje na procesní průběh při přezkumu předmětné veřejné zakázky, kdy byl napadán „téměř“ každý úkon provedený stěžovatelkou s tím, že bylo vedeno minimálně 7 správních řízení. Skutečnosti, že tato neobvyklá délka nebyla v daném případě způsobena úmyslným jednáním ze strany stěžovatelky, krajský soud nepřiznal téměř žádný význam.

[18] Stěžovatel nerozumí tomu, proč krajský soud přičítá stěžovatelce k tíži, že mohla zadávací řízení vyhlásit s větším než půlročním předstihem. To, že zadavatel zahájí zadávací řízení s větším předstihem, nemá vliv na případné podávání námitek, resp. návrhů, a i tak může dojít k prodloužení délky zadávacího řízení. Stejně tak stěžovatel nerozumí tomu, proč krajský soud spatřuje problematičnost v tom, že stěžovatelka nevyčkala na „poslední“ rozhodnutí žalovaného týkajícího se předmětného zadávacího řízení. V situaci, kdy stěžovatelka dospěla k závěru, že zde jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, se stěžovateli nejvíce vzhledem k zákonné podmínce bezodkladnosti zrušení zadávacího řízení jako vhodný postup čekat na další pravomocné ukončení správního řízení, u kterého lze stěží předvídat, kdy nastane a s jakým výsledkem. Délku zadávacího řízení není možno posuzovat samostatně, ale je nutno přihlídnout i k charakteru veřejné zakázky. Vývoj technologií v některých oblastech je natolik rychlý (typicky technologie IT, ale i elektrotechnika obecně), že i doba v délce trvání 3,5 let může znamenat velmi výrazný časový úsek, v jehož průběhu může dojít k zásadním změnám na trhu.

[19] V souvislosti s argumentací krajského soudu, který trvá na tom, že důvody hodné zvláštního zřetele je nutno vykládat vždy restriktivně a objektivně, stěžovatel odkazuje na § 127 odst. 2 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, který již obdobný důvod pro zrušení zadávacího řízení posouvá částečně do roviny subjektivní.

Ačkoliv tato úprava na posuzovaný případ nedopadá, reflektuje jasný trend, tedy umožnit zadavateli pružněji reagovat na změny, které se v průběhu zadávacího řízení vyskytnou. K tomuto trendu je nutno podle žalovaného přihlídnout i v posuzovaném případě.

[20] Dále stěžovatel namítá, že zpochybnění posudku ALMAPRO na základě znaleckého posudku doc. Ing. Jiřího Plcha, CSc., je v rozporu se zákonem, a proto jej nemohl zohlednit ani krajský soud. Stěžovatel se domnívá, že ke znaleckému posudku přihlížet ani nemohl, neboť byl předložen teprve v rámci řízení o rozkladu. Je tedy zřejmé, že žalobkyni byla existence posudku ALMAPRO známa již v rámci prvostupňového řízení. Již v této fázi prvostupňového řízení mohla žalobkyně např. požádat o přerušení správního řízení za účelem zpracování vlastního posudku. Stěžovatel odkazuje na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Ačkoliv na tuto skutečnost stěžovatel upozorňoval již ve vyjádření k žalobě, krajský soud se k této námitce vůbec nevyjádřil a své závěry vystavěl na skutečnosti, že předseda stěžovatele měl přihlížet právě k posudku doc. Ing. Jiřího Plcha, CSc. Stěžovatel proto rozsudek krajského soudu z tohoto důvodu považuje za nepřezkoumatelný. Upozorňuje však, že námitkami vznesenými v rozkladu, které se týkaly posudku ALMAPRO, se stěžovatel zabýval v bodech 104 až 117 svého rozhodnutí, a to při zohlednění zjištěného skutkového stavu, který byl zjištěn v rámci prvostupňového řízení (nepřihlížel pouze k posudku doc. Plcha).

[21] Stěžovatel odmítá závěr krajského soudu, že by bezvýhradně vycházel a opřel své závěry o posudek ALMAPRO či že by bezmezně věřil stěžovatelce jako zadavatelce. Pokud znalecký posudek doc. Plcha mj. doložil, že posudek ALMAPRO není znaleckým posudkem se všemi potřebnými náležitostmi, resp. že jeho závěry nejsou založené na objektivně přezkoumatelných závěrech, pak tento závěr není pro posouzení otázky řešené ve správním řízení relevantní. Již od samého počátku bylo stěžovateli jasné, že posudek ALMAPRO není znaleckým posudkem, ale pouze „interním odborným stanoviskem“.

[22] Stěžovatel shledává argumentaci krajského soudu vnitřně rozpornou rovněž, pokud jde o povinnost zadavatele nechat si vypracovat posudek. Na jedné straně krajský soud připouští, že určité odborné posouzení pro zadavatele mohou provést i jeho vlastní zaměstnanci, avšak současně krajský soud uvádí, že odborné posouzení provedené třetí osobou postavení zadavatele posiluje. Jeho argumentace tedy vyznívá v tom smyslu, že v projednávaném případě si zadavatel měl znalecký posudek nechat vypracovat. Stěžovatel je toho názoru, že takovéto extenzivní dovozování povinností nad rámec zákona není přípustné. Posudek ALMAPRO sloužil jako podklad k internímu rozhodnutí stěžovatelky a byl vypracován na základě jejích podkladů. Stěžovatelka v době vydání rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, resp. v době zpracování posudku ALMAPRO nemohla tušit, že její rozhodnutí a posudek budou v budoucnu zpochybňovány znaleckým posudkem, a tudíž neměla důvodnou potřebu se preventivně „jistit“, a to pravděpodobně finančně náročnějším znaleckým posouzením. Jako podklad pro interní rozhodování stěžovatelky jako zadavatelky se tento posudek musel jevit zcela dostatečným. Závěry obsažené v posudku ALMAPRO byly logické a vnitřně bezrozporné, nebyl tedy důvod je nepřijmout. Pohled na věc nyní nemůže změnit ani dodatečně vypracovaný znalecký posudek, který posuzuje spíše to, zda stěžovatelka v dané situaci a v daném čase učinila správné rozhodnutí na základě jí dostupných podkladů. Skutečnost, že se předmět posudku ALMAPRO a předmět plnění veřejné zakázky zcela nekryjí, nepovažuje stěžovatel za rozhodující.

Podstatné je, že posudek ALMAPRO umožňoval vyvození závěrů relevantních pro dané rozhodnutí stěžovatelky jako zadavatelky.

[23] V neposlední řadě krajský soud rovněž uvedl, že jelikož omezení investic do soustavy veřejného osvětlení vycházelo z rozhodnutí stěžovatelky, nejedná se již o objektivní důvod. S tím se ovšem stěžovatel odmítá ztotožnit. Vysvětlení stěžovatelky (tj. řešení správy a údržby pouze provizorně na základě JŘBU), je dle názoru stěžovatele zcela pochopitelné a objektivně ospravedlnitelné a poukazuje na nutnost stěžovatelky jako zadavatelky reagovat na aktuální vývoj. Názor krajského soudu, že omezení investic bylo čistě rozhodnutím stěžovatelky, a tedy nemůže jít o důvod hodný zvláštního zřetele (protože takový musí vždy ležet vně zadavatele), je tedy dle stěžovatele značně zjednodušující a nesprávný. Nezohledňuje totiž nijak snahu zadavatele, aby veřejné prostředky byly vynakládány efektivně, což je ovšem jedním z hlavních cílů právní úpravy zadávání veřejných zakázek.

[24] Stěžovatel závěrem dodává, že ve věci nelze opomíjet veřejný zájem, a sice aby byly potřeby zadavatele uspokojeny v požadovaném rozsahu a náležité kvalitě, čímž dojde k efektivnímu vynakládání veřejných prostředků. Nucení zadavatele do uzavření smlouvy (a následnému vynaložení nemalých finančních prostředků za poskytnuté plnění) dozajista takovým efektivním vynakládáním veřejných prostředků není, když zadavatel již na plnění ztratil jakýkoli zájem. Je nutno najít hranici, kdy ještě upřednostnit zájem účastníků zadávacího řízení soupeřících o veřejnou zakázku, kteří vynaložili jisté úsilí na zpracování nabídky a jsou připraveni plnění poskytnout, a kdy už je nutno konstatovat, že uzavření zakázky již není ve veřejném zájmu, neboť zadavateli nepřináší na začátku předpokládaný užitek.

IV. Vyjádření žalobkyně

[25] K oběma kasačním stížnostem podala žalobkyně souhrnné vyjádření. Žalobkyně se ztotožňuje s argumentací krajského soudu. Tvrzení stěžovatelky považuje za tendenční a nesprávná. Z krátkodobého a střednědobého pohledu závisí poruchovost, a tedy i náklady na údržbu veřejného osvětlení mnohem více na řádné preventivní a operativní údržbě zařízení než na jeho stárnutí. Tato údržba byla v období let 2014-2016 prováděna v plném rozsahu, a stárnutí zařízení tedy nemohlo mít žádný významný vliv na náklady na jeho servis a údržbu. Období 3-4 let, kdy nebyla prováděna dostatečná obnova zařízení (ne však nulová), není s ohledem na životnost jednotlivých prvků soustavy veřejného osvětlení, který výrazně přesahuje 15 let, významné. O tom svědčí i garance 10 let, která je při budování nového veřejného osvětlení dodavateli běžně poskytována.

[26] Tvrzení, že nabídkové ceny uchazečů předložené v září roku 2013 nemohly být v listopadu 2016 již aktuální, žalobkyně považuje za účelové a nepodložené. U veřejného osvětlení, jehož životnost se počítá v desítkách let, není 3,5 let obdobím, které by mělo zásadní vliv na zvýšení poruchovosti a s tím související četnost servisních zásahů. Ostatně ani z posouzení společnosti ALMAPRO nevyplývají žádné konkrétní údaje o jakkoliv zvýšené poruchovosti jednotlivých součástí veřejného osvětlení. Žalobkyně navíc zdůrazňuje, že ze strany stěžovatelky jako zadavatelky veřejné zakázky byla opakovaně ujištěna, že její nabídka je stále platná (viz dopisy ze dne 21. 12. 2015 a 20. 10. 2016). Nadto

původní návrh smlouvy o správě, provozu a údržbě veřejného osvětlení a dalších souvisejících zařízení, který tvořil přílohu zadávací dokumentace veřejné zakázky, počítal s proměnlivostí počtu spravovaných zařízení i s tím, že stav spravovaných zařízení nemusí být ke dni podpisu předávacího protokolu zcela totožný se stavem veřejného osvětlení správci známým.

[27] Žalobkyně dále upozorňuje, že stěžovatelka závěry krajského soudu obsažené v bodě 56 rozsudku zasazuje do chybného kontextu a konstatuje, že znalec doc. Plch potvrzuje, že stárnutí zařízení vyžaduje zvýšení četnosti údržby, tedy logicky i vyšší náklady na zajištění této „četnější“ údržby. Znalec doc. Plch naopak uvádí, že posudek společnosti ALMAPRO se nezabývá četností poruch (ve vztahu k rozsahu obnovy), a tedy nijak neodůvodňuje tvrzení o nárůstu četnosti poruch ve vztahu k výši investic do obnovy soustavy veřejného osvětlení. Žalobkyně uvádí, že ve vztahu k obnově veřejného osvětlení stěžovatelka navíc měla a mohla jako řádný hospodář s veřejnými prostředky zohlednit vývoj zadávacího řízení, a to minimálně v letech 2015 a 2016, kdy muselo být zřejmé, že zadávací řízení nebude brzy ukončeno. Žalobkyně konečně poukazuje na skutečnost, že již ve smlouvách uzavíraných v letech 2014-2016 v rámci JŘBU byl zakotven závazek správce zpracovat každoročně plán obnovy a modernizace. Argumentace, že pro možnost řádného zpracování plánu obnovy a modernizace veřejného osvětlení je třeba uzavřít smlouvu s dlouhodobým správcem, se v tomto kontextu ukazuje jako účelová a lichá.

[28] Ke kasační stížnosti stěžovatele žalobkyně uvádí, že odkaz na § 127 odst. 2 písm. d) aktuálně účinného zákona o zadávání veřejných zakázek je nepřipadný, neboť podle tohoto ustanovení neměla stěžovatelka jako zadavatelka veřejné zakázky možnost postupovat. Žalobkyně se dále vymezuje vůči argumentaci stěžovatele veřejným zájmem, který spočívá v tom, aby byly potřeby zadavatele uspokojeny v požadovaném rozsahu a náležité kvalitě. Podle žalobkyně je ale oním veřejným zájmem právě zajištění správy, provozu a údržby veřejného osvětlení na základě zadávacího řízení tak, jak ho zahájila a vedla stěžovatelka jako zadavatelka. Ve veřejném zájmu je, aby smyslu zadávacího řízení bylo dosaženo a jeho účel naplněn, a to právě uzavřením smlouvy s vybraným dodavatelem v rámci zadávacího řízení, v jehož rámci předložil nabídku v souladu se zadávacími podmínkami a zákonem, a nikoliv zrušením zadávacího řízení v rozporu se zákonem.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[29] Obě kasační stížnosti jsou včasné, podané osobami oprávněnými a řádně zastoupenými; jsou rovněž přípustné. Důvodnost kasačních stížností soud posoudil v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[30] Kasační stížnosti **nejsou důvodné**.

a) Námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[31] Stěžovatelé shodně namítají nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka pro nedostatek důvodů, stěžovatel kromě tohoto důvodu rovněž pro

nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval těmito námitkami, neboť by bylo předčasné právně hodnotit věc samou, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

[32] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů je dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“.

[33] Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné. Vyplývají spíše ze skutečnosti, že stěžovatelé s posouzením krajského soudu nesouhlasí po věcné stránce a polemizují s jednotlivými větami odůvodnění krajského soudu. Tímto způsobem však poněkud upozaďují klíčové závěry, na nichž krajský soud založil své rozhodnutí.

[34] Stěžovatelka namítá, že krajský soud zcela přehlédl, že jednotkové ceny v nabídkách z roku 2013 zahrnují veškeré údržbové činnosti (včetně jejich četnosti) za jeden kalendářní měsíc, které uchazeči volili s ohledem na stav a počet veškerých zařízení tvořících soustavu veřejného osvětlení v roce 2013. Stěžovatelka z toho dovozuje, že tyto nabídky již v roce 2016 nutně nebyly aktuální. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozsudku nevyplývá, že by krajský soud nebyl srozuměn s tím, jaké byly v nabídkách parametry „nacenění“ údržby soustavy veřejného osvětlení. Podstata tohoto argumentu krajského soudu však spočívá v tom, že stěžovatelka i uchazeči v průběhu času mohli počítat i se změnou stavu veřejného osvětlení, neboť s tím ostatně počítal i návrh smlouvy, jež byla přílohou zadávací dokumentace (viz bod 67 rozsudku krajského soudu). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu žádnou nepřezkoumatelnost v odůvodnění krajského soudu neshledává.

[35] Stejně tak Nejvyšší správní soud nesouhlasí se závěrem stěžovatele o vnitřní rozpornosti odůvodnění rozsudku. Stěžovatel namítá, že krajský soud výslovně uvedl, že za důvody zvláštního zřetele hodné lze považovat i kombinaci okolností, jež by samy o sobě nemohly obstát. Dále v odůvodnění rozsudku však krajský soud tuto tezi *de facto* opouští a jednotlivé důvody podrobuje natolik přísnému zkoumání, jako kdyby požadoval, aby tyto důvody byly schopny obstát samy o sobě. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že krajský soud svým posouzením reflektoval především obsah a rozsah důvodů, o které samotná stěžovatelka v rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, jakož i správní orgány ve svých rozhodnutích, opřely své závěry. Ostatně stěžovatel sám v kasační stížnosti připouští, že tyto další důvody (nejasnosti pojmu „dálkový dohled“ nebo přistoupení ke konceptu Smart City) nebyly „zadavatelem již nijak podrobně rozváděny“. Stěží tak lze

vytýkat krajskému soudu, že je rovněž v souvislosti se zrušením zadávacího řízení považoval za pouze podpůrné (viz zejména bod 66 a 70 rozsudku krajského soudu).

[36] Stěžovatel shledává argumentaci krajského soudu vnitřně rozpornou rovněž, pokud jde o povinnost zadavatele nechat si vypracovat posudek, neboť jeho argumentace podle stěžovatele vyznívá v tom smyslu, že v projednávaném případě si zadavatel měl znalecký posudek nechat vypracovat. Stěžovatel je toho názoru, že takovéto extenzivní dovozování povinností nad rámec zákona není přípustné. Žádnou takovou povinnost však krajský soud ze zákona nedovojuje – viz jeho závěr v bodě 62 rozsudku o tom, že „zákon o veřejných zakázkách žádné odborné vyjádření či znalecký posudek jako oporu postupu zadavatele nevyžadoval“. Krajský soud v bodě 62 rozsudku pouze poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka nepochybila, pokud si před rozhodnutím o zrušení zadávacího řízení obstarala nezávislé odborné posouzení věci třetí osobou, neboť pro takový postup za určitých okolností mohou existovat dobré důvody.

[37] V neposlední řadě stěžovatel odkazuje na § 82 odst. 4 správního řádu a tvrdí, že na opožděnost námitek žalobkyně upozorňoval již ve vyjádření k žalobě, krajský soud se však k této námitce vůbec nevyjádřil a své závěry vystavěl na skutečnosti, že předseda stěžovatele měl k posudku doc. Ing. Jiřího Plcha, CSc., přihlížet. Stěžovatel proto rozsudek krajského soudu z tohoto důvodu považuje rovněž za nepřezkoumatelný. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud poměrně značnou část své argumentace věnoval právě odůvodnění skutečnosti, proč se předseda stěžovatele v řízení o rozkladu naopak měl předloženým znaleckým posudkem zabývat (viz bod 57 a násl. rozsudku), a to obzvláště v kontextu řádného zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu (viz zejména bod 60 rozsudku). Touto argumentací je tak obsahově vypořádána opačná námitka stěžovatele, který v řízení o žalobě tvrdil, že ke znaleckému posudku přihlížet nemohl, neboť byl předložen teprve v rámci řízení o rozkladu (k tomu viz rovněž dále).

[38] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu je plně přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelů v řízení o žalobě a proč (ne)subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.

b) K prokázání důvodů hodných zvláštního zřetele

[39] Podstata nyní projednávané věci spočívá v posouzení otázky, zda v daném případě byly naplněny důvody pro zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud svůj rozsudek založil na závěru, že stěžovatel dostatečně nezjistil skutkový stav věci, v důsledku čehož nebyla naplněna a prokázána jedna z podmínek § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, a to existence důvodů zvláštního zřetele hodných pro zrušení zadávacího řízení. Pro posouzení důvodnosti kasačních stížností tak byla klíčová argumentace stěžovatelů, která se týká opožděnosti námitek žalobkyně související s předložením znaleckého posudku až v řízení o rozkladu (stěžovatelka v této souvislosti odkazovala na § 114 odst. 10 zákona o veřejných zakázkách, stěžovatel pak činil odkaz na § 82 odst. 4 správního řádu). Ostatní kasační

argumentace stěžovatelů se s jádrem argumentace krajského soudu, na němž spočívá zrušující výrok jeho rozhodnutí, spíše míjí.

[40] Podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách (dnes již nahrazeném novou právní úpravou v zákoně o zadávání veřejných zakázek) platilo, že zadavatel mohl bez zbytečného odkladu zrušit zadávací řízení, pokud *v průběhu zadávacího řízení se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval*. Zrušení zadávacího řízení s poukazem na citované ustanovení tak přichází v úvahu toliko za kumulativního (současného) splnění dvou podmínek: 1) ke zrušení zadávacího řízení musí dojít bez zbytečného odkladu (poté, co nastal důvod, o který se zrušení zadávacího řízení opírá), a zrušit zadávací řízení lze pouze tehdy, 2) pokud se v průběhu zadávacího řízení vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval.

[41] Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 As 169/2019-42, při výkladu tohoto ustanovení (stejně jako celého zákona o veřejných zakázkách) je třeba brát vždy v úvahu § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, podle něhož je zadavatel *povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace*. Na základě toho Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 1. 2010, č. j. 2 Afs 64/2009-109 k závěru, že *„je třeba ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách a zejména slovní spojení „důvody zvláštního zřetele hodné“ vykládat jako důvody objektivní, stojící vně veřejného zadavatele, nikoliv jako důvody subjektivního rázu, které by popřely smysl jmenovaného zákona.“* Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku přejal názor krajského soudu, že *„jde o důvody, které stojí vně zadavatele, které atakují samotný smysl dokončení již zahájeného zadávacího řízení, které vystavují zadavatele objektivnímu riziku pro případ, že by zadávací řízení zrušeno nebylo, a které by představovaly stejně závažný a objektivní důvod pro jinou osobu v témže nebo ve srovnatelném postavení zadavatele a v týchž či srovnatelných okolnostech, za nichž má být zadávací řízení rušeno“* (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2009, č. j. 62 Ca 28/2008-74).

[42] Na tomto místě Nejvyšší správní soud podotýká, že je sice pravda, že text obdobného pravidla o důvodech zrušení zadávacího řízení v § 127 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek je oproti § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách poněkud odlišný (viz *„v průběhu zadávacího řízení se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, včetně důvodů ekonomických, pro které nelze po zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval, bez ohledu na to, zda tyto důvody zadavatel způsobil či nikoliv“*). Argumentace stěžovatele tímto ustanovením, resp. z něho dovozovaným trendem však v podmínkách projednávané věci nemůže obstát, neboť tímto ustanovením se situace v daném případě – na rozdíl od § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách – neřídila.

[43] Stěžovatel, jakož i jeho předseda, ve svých rozhodnutích akcentovali, že stěžovatelka své závěry ohledně stavu osvětlení opřela o posouzení společnosti ALMAPRO, z něhož správní orgány obou stupňů vycházely. Oproti tomuto posouzení žalobkyně v rozkladovém řízení předložila znalecký posudek doc. Ing. Jiřího Plcha, CSc. ze dne 16. 4. 2017, znalce z oboru elektrotechnika se specializací pro světelnou a

osvětlovací techniku a elektrotepelnou techniku. Jmenovaný znalec se ve svém posudku z odborného hlediska vyjádřil k posouzení společnosti ALMAPRO. Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nepopírá skutečnost, že se předseda stěžovatele ve svém rozhodnutí stručně vyjádřil k námitkám žalobkyně vycházejícím (také) z citovaného znaleckého posudku, tímto posudkem se však nijak blíže nezabýval a nehodnotil jej. K jeho obsahu se pak stěžovatel (potažmo jeho předseda) výslovně vyjádřil až ve vyjádření k žalobě.

[44] Podle § 82 odst. 4 správního řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Citované ustanovení stanoví tzv. zásadu koncentrace řízení, která platí i pro rozkladové řízení. Ustanovení se však nevztahuje na právní, ale skutkové novoty, jak jednoznačně vyplývá z jeho textu (rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2019, č. j. 9 As 255/2017-47). K právním novotám by měl odvolací (rozkladový) správní orgán přihlížet sám z úřední povinnosti (rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2019, č. j. 3 Ads 213/2017-37). V řízení o rozkladu předseda stěžovatele tedy primárně posuzuje právě zákonnost rozhodnutí vydaného v prvním stupni.

[45] Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje, že žalobkyni byla existence posudku ALMAPRO známa již v rámci prvostupňového řízení. Již v této fázi prvostupňového řízení tedy žalobkyně mohla např. požádat o přerušení správního řízení za účelem zpracování vlastního posudku. Z obsahu správního spisu a prvostupňového rozhodnutí stěžovatele plyne, že stěžovatelka v rámci tohoto prvostupňového řízení předložila jako důkaz „Posouzení ekonomických a technických dopadů plynoucích ze sníženého objemu investic do obnovy osvětlení na území hlavního města Prahy“ zpracované v listopadu 2016 společností ALMAPRO. Stěžovatelka ostatně sama ve své kasační stížnosti výslovně uvádí, že „v rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení není vyjádření ALMAPRO explicitně označeno“, je v něm však uvedeno, že stěžovatelka čerpala podklady z „odborného posouzení ekonomických a technických dopadů plynoucích ze sníženého objemu investic do obnovy veřejného osvětlení na území zadavatele“. V této souvislosti je tak třeba odmítnout námitku stěžovatelky v kasační stížnosti, která poukazuje na opožděnost argumentace žalobkyně s odkazem na § 114 odst. 10 zákona o veřejných zakázkách, podle něhož k novým skutečnostem uvedeným v návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele oproti skutečnostem obsaženým v námitkách podaných zadavateli přihlídně Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti, které navrhovatel nemohl tvrdit již vůči zadavateli. Stěžovatelka sama předložila podkladové posouzení společnosti ALMAPRO až jako důkaz v rámci prvostupňového řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.

[46] V souvislosti s argumentací stěžovatele, který namítá opožděnost argumentace týkající se posouzení společnosti ALMAPRO a předložení oponentního posudku doc. Plcha až v řízení o rozkladu, pak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že účastník řízení v důsledku koncentrace řízení neztrácí právo na výtky k jednotlivým důkazním prostředkům. Platí to tím spíše za situace, kdy stěžovatel ve svém prvostupňovém rozhodnutí z tohoto důkazního prostředku rovněž vycházel a opřel o něj své závěry. Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že pokud účastník uplatnil námitku týkající se

správnosti a úplnosti posudku, který byl podkladem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, až v odvolání či rozkladu, je správní orgán, který o odvolání či rozkladu rozhoduje, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů povinen se takovou námitkou věcně zabývat. Pokud se jí nezabýval, protože ji považoval za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (obdobně viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 8. 1. 2008, č. j. 52 Ca 44/2007-42).

[47] S ohledem na předeslané je tak třeba souhlasit se závěrem krajského soudu, že předseda stěžovatele pochybil, pokud v situaci, kdy byl ze strany žalobkyně předložen znalecký posudek, který vyvolává odůvodněné pochyby o relevantnosti a zejména podloženosti závěrů společnosti ALMAPRO, z tohoto posouzení bezvýhradně vycházel a opřel o ně své závěry. Stěžovatel sice v kasační stížnosti tento závěr krajského soudu odmítá, že by své závěry opřel pouze o posudek ALMAPRO nebo že by bezmezně věřil stěžovateli jako zadavateli. Nejvyšší správní soud však souhlasí s odůvodněním krajského soudu, že závěr předsedy stěžovatele by bylo možné akceptovat jedině za situace, pokud by se skutečně se všemi relevantními námitkami žalobkyně (a tím implicitně i se závěry znalce doc. Plcha) podrobně a konkrétně vypořádal. Předseda stěžovatele se ovšem s jednotlivými vytýkanými chybami v posouzení ALMAPRO konkrétně nevypořádal, neboť je bez bližšího zdůvodnění označil za drobné a dílčí; stejně tak bez dalšího posoudil jako irelevantní skutečnost, že se společnost ALMAPRO ve svém posouzení zaměřila jen na část soustavy veřejného osvětlení. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu i žalobkyně, že za této situace je nutno jako předčasné odmítnout závěry předsedy stěžovatele, že došlo k natolik zásadní změně předmětu veřejné zakázky, v důsledku které již plnění této zakázky nemůže sloužit potřebám zadavatele, a nelze po něm požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval. Pokud není zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, není možné ani v úplnosti posoudit další námitky stěžovatelů, které se týkají naplnění podmínek podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách.

VI. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnosti důvodné, a proto je podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[49] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s, podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka (osoba zúčastněná na řízení) a stěžovatel (žalovaný) nebyli v řízení o svých kasačních stížnostech úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni v řízení o kasační stížnosti náleží náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech vůči stěžovatelům. Náklady žalobkyně v řízení o kasačních stížnostech tvoří odměna zástupce ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč za jeden úkon

právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy náklady řízení o kasačních stížnostech činí 3.400 Kč. Každému ze stěžovatelů proto soud uložil zaplatit žalobkyni částku 1.700 Kč. Stěžovatelé jsou povinni zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[50] Osobě zúčastněné na řízení (stěžovatelce) nebyla v řízení o kasační stížnosti uložena soudem žádná povinnost, natož taková, v souvislosti s níž by jí v řízení vznikly náklady; proto ani z tohoto důvodu nemá na náhradu svých případných nákladů řízení právo (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu